

var begyndt at skrive i Aviserne. Han var allerede bleven svært efterladende med sit Arbejde, syntes hun.

Hun blev afbrudt i sin Tankegang ved en klynkende Lyd inde fra Sovekammeret, hvortil Døren stod paaklem. Det var Gutten, der laa og klagede sig i Søvn. Hans Fader havde om Formiddagen taget ham med til Skibberup, for at han under Gudstjeneren kunde løbe og lege med Aalefiskerens Børn nede ved den friske Strand; men efter Hjemkomsten var han pludselig forsvunden og havde ikke været til at optraade hele Eftermiddagen. Først i Mørkningstiden, efterat Emanuel var gaaet, havde hun fundet ham oppe paa det øverste af Loftstrappen, hvor han havde siddet med Hænderne for sit syge Øre, ganske ophovnet i Ansigtet af Graad. Hun havde straks bragt ham tilsengs og heldt nogle Draaber af gamle Stryne-Grethes „Høreolie“ ned i Øret, hvorefter han ogsaa hurtig var falden i Søvn. Men endnu under Søvnens vedblev han af og til at klage sig; og dette fornyede Udbrud af Guttens gamle Lidelse bidrog sin Del til den lidt modfaldne Sindsstemning, hvori hun iaften befandt sig.

Hun havde aldrig ret kunnet forlige sig med Emanuels Lyst til i al Slags Vejr at tage Børnene med sig overalt, hvor han færdedes; og endnu mindre kunde hun forstaa, at han rolig gav dem Lov til saa frit at tumle sig mellem alle Gadens Børn, hvor de dog udsattes for saa meget, der ikke var af det gode. Hun huskede fra sin egen Barndom de mange stygge Ting, der gik i Svang netop mellem Fattigbørnene, og hver Gang hun saa Gutten og Sigrid løbe om imellem dem, ganske som hun selv en Gang havde gjort det, med Træsko og lappede Klæder, havde hun ondt ved undertrykke lidt Bitterhed og Mismod under en forstærket Følelse af, hvor forskelligt Emanuels og hendes Samliv var blevet fra det Billede af et Liv i Aandens Verden, som hun i sin Tid havde dannet sig paa Højskolens Bænke. Gang efter Gang havde hun foresat sig at tale indtrængende til Emanuel om Børnenes Forhold; men endnu havde hun ikke kunnet faa den rette Frimodighed dertil. Saasnart hun saa ham træde ind i Stuen, altid glad og tryk og saa opfyldt af sin store Gerning, mistede hun Tilliden til sig selv. Overfor hans urokkelige For-